ԴԱՆԴԱՂ ՍԱՀՈՒՄ ԵՆ...

(Նիկիտինից)

Դանդաղ սահում են օրեր, տարիներ,—
Պահի՛ր յոյս, հաւատ սըրտիդ խորքերում...
Աճի՛ր, նո՛ր սերունդ, անվախ, աներեր,
Լա՜յն է քո ուղին գալիք օրերում:
Ահա՛ մեզ շողաց փայլակ լուսաւոր.
Նայէ՛ք, մենք ճամբի ծայրին ենք կանգնած...
Մեռեալներն արդէն նիրհում են անդորր,
Գործն է մընացել կենդանի մարդկանց:

Ցանւում էր սերմը կեանքում դարէդար,—
Խորո՜ւնկ է հողում նա արմատ ձըգել.
Կացնով կարող ես կըտրատել անտառ,—
Բայց չարն արմատով դըժուար է պոկել.
Եւ մեր պապերը այդ չարին սովոր,
Մանուկ օրից են մեզ ա՛յն պատուաստած...
Մեռեալներն արդէն նիրհում են անդորր,
Գործն է մընացել կենդանի մարդկանց:

Ամօ՜թ, ով անխել տըխրում է, ցաւում,
Տերեւ խըշշալիս—համրին է նըման.
Փա՜ռք, ով ճշմարտին սիրով ծառայում,
Նըրա՛ն է կեանքում զոհում ամեն բան:

Մենք ո՛ւշ աչք բացինք, ո՛ւշ տեսանք լոյս օր.
Դէ՛հ, փութա՜նք գործի միաշունչ խմբուած...
Մեռեալներն արդէն նիրհում են անդորր,
Գործն է մնացել կենդանի մարդկանց:

Շո՛ւտ արէք, հողն է պատրաստ ու բերրի,
Սերմանէ՛ք, քանի փայլում է գարուն.
Շահաւէտ խօսքի, բարի գործերի
Չէ՛ կորչում ցանած սերմը ապարդիւն:
Մենք հաշիւ կը տանք թոռներին մի օր—
Ո՞ւր եւ ի՞նչպէս ենք այդ սերմը նարած...
Մեռեալներն արդէն նիրհում են անդորր,
Գործն է մնացել կենդանի մարդկանց:

ԱԼ. ԾԱՏՈՒՐԵԱՆ